

Lá Ổi

Nắng rơi nhẹ trên mái nhà ngói đỏ,
Buổi tựu trường nghe lòng thấy lằng lằng,
Gió ru êm hàng hoa gạo đỏ ngàn,
Thanh tân quá ven hồ bờ liễu rũ.

Nhét cặp sách vào hộp bàn gỗ cũ,
Chợt thấy nằm hai chiếc lá ổi xanh,
Lá còn tươi như mới hái trên cành,
Nghe thoang thoang mùi ổi vườn thơm lạ.

Nhớ chuyện cũ thơ ai đề trên lá,
Tôi mỉm cười viết nhẹ mấy dòng thơ,
Trả lại bàn chiếc lá nhỏ xanh mơ,
Còn thắm ướt hàng mực đen bút mới.

Rồi một bữa nắng hanh vàng thơ thới,
Trong hộp bàn lại có lá ổi xanh,
Đôi dòng thơ hồi đáp nét đẹp thanh,
Lời ngọt lịm như thơ tình Xuân Diệu.

Từ dạo ấy như cung đàn đồng điệu,
Khúc nhạc lòng tôi mượn trái ổi xanh,
Kèm bài thơ trên lá thật hiền lành,
Và thơ mộng của cuộc tình thứ nhất.

Thanh Tâm

Lá Ổi 2

Tình ta mỏng như sương mai huyền hoặc,
Em là ai? Cô gái hay nàng tiên,
Hẹn với ta trong giấc ngủ diệu hiền,
Như bướm trắng trong rừng chiều nhạt nắng.

Gió đừng thổi cho hồn tôi trầm lắng,
Để nghe lòng tinh khiết với nàng thơ,
Tình mong manh trên từng nét đơn sơ,
Gửi em đó nàng tiên trong lá ổi.

Nào ai biết chuyện tình còn nhỏ tuổi,
Chú học trò giờ đã sãi làm thơ,
Xuân đầu mùa nên lắm mộng nhiều mơ,
Tình trên lá mong ngày nao kết trái.

Chiều hôm ấy vào miệt vườn tìm hái,
Trái ổi ngon kèm chiếc lá thật xinh,
Vườn nhà ai cây cảnh thật hữu tình,
Bên con lạch trầu mạn, xoài, mít, ổi.

Vườn vắng quá, gió thơm nồng nhẹ thổi,
Lén leo cây tìm được trái ổi xinh,
Vừa hái xong chưa kịp bỏ vào mình,
Tôi chợt bỗng nghe ai cười khúc khích.

Một cô gái ngồi cao trên cây mít,
Mắt đen tròn tóc xõa trán ngây thơ,
Trời ban ngày, mà tôi thấy như mơ,
Lòng xao xuyến chẳng vì ăn cắp ổi.

Tôi lắp bắp nói vài lời xin lỗi,
Cô chủ vườn lém lỉnh đòi tiền tôi,
Tôi mỉm cười: "Đợi một chút, cô ơi!"
Tôi trở lại với chùm hoa điên điển.

Như quen trước, tôi và cô nói chuyện,
Chuyện cây dừa, bến nước, vơi hàng cau,
Cô chỉ tôi sim tím mọc nơi nào,
Có vài chú thoi lời vừa nhảy nước.

Chuyện cỏ nội hoa đồng sao êm lướt,
Tuổi mười lăm cô đẹp tựa trăng tròn,
Môi cô hồng dù chẳng một nét son,
Da cô trắng như dĩa xiêm đúng nạo.

Tôi đọc khẽ "Quê hương... chùm khế ngọt",
Cô mỉm cười trả lễ một bài thơ,
Tôi nghe xong lòng bỗng chợt sững sờ,
Vì cô đọc bài thơ trên lá ổi.

Thanh Tâm

